

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: L. H., narozený dne xxxxx
bytem P.

proti
žalované: Česká televize, IČO 00027383
sídlem Kavčí Hory, 140 70 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 30. 11. 2017 č. j. LP 979/2017

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 30. 11. 2017 č. j. LP 979/2017 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Předmět soudního přezkumu

1. Žalobce se domáhá u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí generálního ředitele žalované ze dne 30. 11. 2017 č. j. LP 979/2017 (dále „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a zároveň potvrzeno rozhodnutí

České televize jako povinného subjektu ze dne 6. 10. 2017 č. j. LP 659/2017 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o svobodném přístupu k informacím*“), tak, že se neposkytují informace požadované žalobcem v bodě 2. a 3. jeho žádosti o informaci. Žalobce dále navrhuje, aby bylo zrušeno pro nezákonnost i prvostupňové rozhodnutí, a aby městský soud nařídil žalované poskytnout požadované informace.

2. Žádostí podanou dne 9. 8. 2017 se žalobce u žalované domáhal poskytnutí

(i) informace o tom, zda V. M., moderátor pořadu Otázky V. M. a Fokus V. M., byl v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2014 zaměstnancem České televize, a pokud ano, jak byl v této době odměňován, resp. výše mzdy, jaká mu byla vyplacena (v rozlišení na jednotlivé kalendářní měsíce);

(ii) informace o všech částkách uhrazených ze strany žalované třetím stranám v souvislosti s produkcí pořadů „Otázky V. M.“ a „Fokus V. M.“, od 1. 1. 2012 do 31. 7. 2017 v jednotlivých kalendářních letech s rozdělením podle jednotlivých příjemců spolu s informací o tom, na základě jakého konkrétního právního titulu došlo k uhrazení takové částky a jaké konkrétní protiplnění žalovaná obdržela za uhrazenou částku;

(iii) informace o tom, kolik zaměstnanců v jednotlivých kalendářních letech od 1. 1. 2012 do 31. 7. 2017 pracovalo na pořadech „Otázky V. M.“ a „Fokus V. M.“, v jakém rozsahu pracovní doby tito zaměstnanci na pořadech „Otázky V. M.“ a „Fokus V. M.“ pracovali a jakou mzdu obdrželi za práci na nich.

3. V části žádosti, pod body (ii) a (iii), byla žádost prvostupňovým rozhodnutím odmítnuta podle ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, a to z důvodu, že žalovaná informacemi v požadované formě nedisponuje a ze žádného právního předpisu pro ni nevyplývá povinnost mít informace v takové podobě k dispozici. Generální ředitel žalované se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Podle jeho názoru žalovaná disponuje evidencí zaměstnanců a jejich pracovní náplní, avšak informace požadované v bodě (iii) žádosti nejsou možné z takových evidencí zjistit. Má za to, že by se tak při zjišťování vyžádaných údajů nejednalo o pouhé mechanické shromáždění dostupných dat, nýbrž o analýzu a o vytvoření souhrnu dat, které by bylo pro žalovanou nepřiměřenou zátěží, a tedy o vytvoření nové informace. I v případě informací vyžádaných v bodě (ii) žádosti by nešlo o pouhé mechanické shromáždění dat, ale v důsledku přítomnosti prvku zjišťování konkrétnosti právního titulu u každého jednotlivého případu by si vytvoření požadovaného souhrnu dat vyžádalo určitou přidanou hodnotu, a tedy by opět šlo o vytvoření nové informace.
4. Žalobce považuje závěry prvostupňového a napadeného rozhodnutí za nesprávné, nezákonné a v rozporu s judikaturou správních soudů ČR. Své žalobní námitky shrnul do následujících žalobních bodů:
5. *Zaprvé.* Žalobce nesouhlasí s odůvodněním odmítnutí žádosti v bodě (ii), neboť má za to, že se jedná o skutkově velice obdobný případ s případem, ve kterém bylo žádosti o informace vyhověno. Poukazuje na rozsudek městského soudu ze dne 11. 8. 2014 č. j. 5 A 94/2010-53, kde je uvedeno, že pokud se nakládá s veřejnými prostředky, musí o tom povinný subjekt vést evidenci, ale *není nezbytné, aby povinný subjekt vedl jakousi databázi*

přesně v té struktuře údajů, jakou žalobce požaduje. ... postačí, když má povinný subjekt k dispozici dílčí informace, z nichž je možno komplexní požadovanou informaci „složit“. Podle žalobce je nepochybné, že žalovaná je povinna vést evidenci svých zaměstnanců a jejich pracovních náplní. Stejně tak je zřejmé, že žalovaná má k dispozici smlouvy s externími dodavateli a musí znát a vědět, na základě jakého právního titulu učinila konkrétní platby ve prospěch třetích osob a za co takové platby učinila. Žalobce uvádí, že odebrání služeb od externích dodavatelů je nakládáním s veřejnými prostředky, o němž je žalovaná povinna vést evidenci. Poskytnutí těchto údajů tak předpokládá pouhé mechanické shromáždění příslušných informací dostupných žalovanou a nevyžaduje vynaložení nepřiměřené úsilí nebo poskytnutí přidané hodnoty. Obdobné závěry lze podle žalobce konstatovat i v případě bodu (iii) žádosti o informace. Žalovaná vede evidenci svých zaměstnanců a jejich pracovních náplní, a proto podle žalobce musí vědět, na jakých pořadech její zaměstnanci pracují, jaký je rozsah jejich práce a jaká je tomu odpovídající mzda.

6. *Zadruhé. Žalobce konstatuje, že žalovaný informacemi vyžádanými v bodech (ii) a (iii) žádosti o informace disponuje, proto jejich shromáždění, složení či utřídění nepředstavuje vytvoření nové informace, a tedy nemůže být důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací. Žalobce tvrdí, že v posuzované věci se jedná pouze o mechanické shromáždění údajů nacházejících se v dispozici žalované, a nelze tedy na poskytnutí žalobcem požadovaných informací hledět jako na vytvoření nové informace. Žalobce k tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 5. 8. 2016 č. j. 4 As 96/2016-36, kde NSS uvádí, že *důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. není v posuzované věci ani skutečnost, že žalovaný neměl požadované informace v dané formě. Podstatné totiž je, že stěžovatel požadované informace měl k dispozici, byť v jiné, než žalobcem požadované formě. Shromáždění žalobcem požadovaných údajů proto nepředstavuje vytváření nových informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce uvádí, že i kdyby informace v určité části směřovala k vytváření nových informací, přesto je žalovaná povinna poskytnout žalobci vyžádané informace alespoň v části, v jaké je jejich poskytnutí možné bez vytváření nových informací. Žalobce k tomuto dále odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon o svobodném přístupu k informacím, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (sněmovní tisk č. 991, IV. volebního období Poslanecké sněmovny), která v souvislosti s ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím uvádí, že *toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona - zvláště častě jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání - k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu.***
7. *Zatřetí. Žalobce má za to, že i kdyby přisvědčil tvrzení generálního ředitele žalované o tom, že nelze určit rozsah pracovní doby, v jakém se jednotliví zaměstnanci podílejí na přípravě pořadů „Otázky V. M.“ a „Fokus V. M.“, pak by taková skutečnost nemohla vést k odmítnutí žádosti o poskytnutí dalších informací požadovaných v bodě (iii) žádosti. Žalobce tvrdí, že žalovaná prokazatelně ví, kteří její zaměstnanci se na přípravě těchto pořadů podílí, když sám generální ředitel žalované v napadeném rozhodnutí vyjmenovává*

profese, které se na přípravě daných pořadů podílejí, a zároveň uvádí, že příslušné osoby podílející se na přípravě a vysílání těchto pořadů jsou vždy uvedeny v jejich titulcích. Rovněž údaje o mzdách, které žalovaná příslušným zaměstnancům vyplácí, má žalovaná podle tvrzení žalobce nepochybně k dispozici.

II. Vyjádření žalované k žalobě a replika žalobce

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná setrvala na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí, kde se vypořádala se všemi námitkami, které jsou shodné jako v žalobě. Navrhla, aby městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou a nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení
9. Žalovaná uvedla, že závěry rozsudku městského soudu ze dne 11. 8. 2014 č. j. 5 A 94/2010-53, nejsou na projednávaný případ přiléhavé, když přinejmenším údaj o rozsahu pracovní doby zaměstnanců, kteří pracovali na pořadech „Otázky V. M. a „Fokus V. M.“, nelze objektivně zjistit. Na přípravě pořadu se účastní nejen vyjmenované profese uvedené v závěrečných titulcích pořadu. Nelze proto bez vytvoření nové informace žádost o informaci realizovat.
10. Žalobce následně podal repliku, ve které setrval na uvedených žalobních bodech a na svém návrhu na zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí a nařízení žalované poskytnout požadované informace. Žalobce zdůraznil argumenty řečené již v žalobě, že v případě informací uvedených v části (ii) a (iii) žádosti o informace se jedná o informace, kterými se dokládá transparentní hospodaření s veřejným majetkem, a tyto informace musí mít podle žalobce žalovaná k dispozici. O nové informace se proto podle žalobce nejedná, a žalovaná má tak požadované informace žalobci poskytnout.

III. Posouzení žaloby a přezkum napadeného rozhodnutí

11. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející správní řízení v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Při přezkumu vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud shledal žalobu důvodnou.
12. Předmětem přezkumu je otázka důvodnosti a zákonnosti odmítnutí žádosti o poskytnutí informací týkající se financování pořadů „Otázky V. M.“ a „Fokus V. M.“ a žádosti o poskytnutí platů zaměstnancům podílejících se na těchto pořadech. Mezi účastníky řízení především přetrvává spor o to, zda žalovaná požadovanými informacemi v požadované formě disponuje a zda je povinna těmito informacemi disponovat.
13. Předmětem žaloby, a tím ani soudního přezkumu není původní žalobcova otázka (i), zda pan PhDr. V. M., Ph.D. byl či nebyl v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2014 zaměstnancem žalované, neboť v tomto rozsahu byla informace poskytnuta zcela v rozsahu položené otázky, totiž že zaměstnancem žalované nebyl. Co se týče toho, zda v této době byl jmenovaný jakkoli odměňován žalovanou Českou televizí, sám žalobce dotaz omezil pouze na situaci, byl-li by jmenovaný zaměstnancem žalované, nikoli odměny vyplývající snad z jiných právních vztahů. Jelikož podle odpovědi žalované nebyl jejím zaměstnancem, logicky odpadá odpověď na odměnu či mzdu vázanou na zaměstnanecký pracovní poměr. Sám žalobce se proto ve svých žalobních námitkách soustředí dále již jen na odmítnutí informace, co se týče jeho dotazů (ii) a (iii).

14. Žaloba je důvodná, avšak nikoli co do obsahu argumentace žalujícího, nýbrž s ohledem na vývoj judikatury, která se zabývá problematikou výkladu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Ta vychází z nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který znamenal zásadní odklon od dosavadní rozhodovací praxe správních soudů, do té doby aplikující právní závěry dané rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012-62. Ty lze shrnout takto: informace o platech zaměstnanců vyplácený z veřejných prostředků se zásadně poskytují, neposkytnutí informace je zcela výjimečné, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců provádějících rozhodovací, dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, jakož i o platech těch, kteří, byť se na této vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem, ovlivnit, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců, organizujících či provádějících činnosti, které jsou úkolem povinného subjektu, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců majících faktický vliv na činnost povinného subjektu, poskytují se informace o platech všech zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu, jakož i jím řízených, spravovaných či ovlivňovaných osob (bod 97 cit. rozsudku). K testu proporcionality v tomto rozhodnutí NSS výslovně uvedl, že *úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají.*
15. Na tomto místě je nutné upozornit na otázku závaznosti judikatury Ústavního soudu pro rozhodovací činnost NSS a v konečném důsledku i pro krajské soudy, ke které se vyjádřil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8. 7. 2008 č. j. 9 Afs 59/2007-50 tak, že *tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane, například tehdy, uváží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénium či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s. Z výše uvedeného vyplývá, že ani v tomto rozhodování nelze nepřihlížet k judikatornímu vývoji, který nastal po podání posuzované žaloby.*
16. V důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/2016, který revidoval závěry rozšířeného senátu NSS vyjádřené v rozsudku ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012-62, již nelze nadále vycházet z předpokladu, že při posuzování jednotlivých konkrétních případů není třeba provádět test proporcionality chráněných práv s tím, že tento test provedl zákonodárce v zákoně o svobodném přístupu k informacím sám. Naopak Ústavní soud v uvedeném nálezu konstatoval, že v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné správní orgány zvážit význam a intenzitu dotčených práv. Byl zde mj. nastolen výčet kritérií, který je třeba při hodnocení možnosti poskytování informací o platech zvažovat, je tak dán nový směr posuzování práva na informace, které se týkají soukromé sféry a osobních údajů dotčených osob. K možnosti odmítnout poskytnutí informace Ústavní soud v bodě 125. odůvodnění nálezu konstatoval, že *povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a*

odměnách zaměstnance, vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny (tj. Listiny základních práv a svobod). Podle Ústavního soudu tak nadále již nelze vycházet z toho, že potřeba proporcionálního posouzení práva na informace o příjmech veřejných prostředků se promítla již do úvahy zákonodárce při formulaci ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

17. V bodech 126 až 130 odůvodnění nálezu Ústavní soud upřesnil, že *článek 17 odst. 1 Listiny zaručuje (obdobně jako článek 10 odst. 1 Úmluvy – tj. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) právo na přístup k informacím. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti "přiměřeným způsobem" s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu. Požadavek "přiměřenosti" je nutno dle přesvědčení Ústavního soudu vykládat ve světle výše uvedeného testu, uplatňovaného ESLP při aplikaci článku 10 Úmluvy ve vztahu k poskytování informací ve veřejném zájmu (viz body 85 až 94 odůvodnění tohoto nálezu). Informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobní údaje, spadající pod ochranu článku 10 Listiny a článku 8 Úmluvy, zaručující právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňujícího jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena. V posuzovaném případě je poskytnutí těchto informací povinnou osobou (zaměstnavatelem) zřetelným zásahem do práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat. Dochází takto ke střetu ústavně garantovaných základních práv, tj. práva stěžovatelů na ochranu před zasahováním do soukromého života dle čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy - to na straně jedné, a práva žadatele na svobodu projevu (a v jeho rámci práva na informace ve veřejném zájmu), chráněného článkem 17 Listiny a článkem 10 Úmluvy - to na straně druhé. Při střetu základních práv nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní právní úpravu - tj. v posuzovaném případě osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví - musí v každém jednotlivém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.*
18. Městský soud proto přistoupil k posouzení důvodnosti podané žaloby v intencích aktuální judikatury Ústavního soudu a NSS, přinášející závazný odklon od právního názoru, že test proporcionality byl v ust. § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím vyřešen zákonodárcem (viz bod 134. odůvodnění nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16). Zodpovězení, za jakých podmínek lze při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a stávající judikatuře vyhovět žádostem žalobce nebo zda jsou dány důvody pro odmítnutí informací, souvisí s nově vymezenými kritérii testu proporcionality.

19. Právním rámcem je zákon o svobodném přístupu k informacím v ustanoveních týkajících se ochrany soukromí a údajů osobní povahy, zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých předpisů, ve znění do 23. 4. 2019 [§ 4 písm. a)], zmíněný náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a navazující judikatura NSS.
20. Z obsahu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (zejména z bodu 125. odůvodnění) vyplývá, že nezbytnou podmínkou při zvažování poskytnutí informace o platu a odměnách zaměstnance povinným subjektem, je provedení testu proporcionality zahrnující posouzení skutečnosti, zda poskytnutí informace je klíčové pro výkon práva žadatele na svobodu projevu, přičemž je třeba zejména zkoumat, zda *a)* účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, *b)* informace samotná se týká veřejného zájmu, *c)* žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“ a *d)* informace existuje a je dostupná.
21. Použití principu proporcionality vychází ze zásady, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobními údaji, spadajícími pod ochranu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zaručujících právo na ochranu před zasahováním do soukromého života a umožňujících předvídatelnost jednotlivce na ochranu svého soukromí ve vztahu k údajům, které jsou shromažďovány, zpracovávány a šířeny. Uvedené znamená, že legitimní právní základ pro poskytnutí informací by měl být zřejmý a předvídatelný. Dosavadní překonání rozhodovací praxe správních soudů je v souladu i s bodem 40 Preambule nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), podle kterého *odkazy v tomto nařízení na právní základ či legislativní opatření neznamenaí nutně legislativní akt přijatý parlamentem, aniž jsou dotčeny požadavky vyplývající z ústavního řádu dotčeného členského státu. Tento právní základ či legislativní opatření by však měly být jasné a přesné a jejich použití by mělo být předvídatelné pro osoby, na něž se vztahují, jak to vyžaduje judikatura Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) a Evropského soudu pro lidská práva.* Ústavní soud opětovně v dalším nálezu sp. zn. IV. ÚS 1200/16 poukázal na důsledky dosavadní praxe správního soudnictví, podle kterých byly povinné subjekty nuceny bez dalšího informace o platových poměrech zaměstnanců poskytovat.
22. Uvedený výčet kritérií, do té doby nejudikovaný správními soudy, tak rozšiřuje rozsah testu proporcionality nejen na skutková zjištění, zda jde o příjmy z veřejných prostředků pro určité osoby a ve významných pozicích, ale i na *účel vyžádání a povahu informace z hlediska veřejného zájmu* [kritérium ad a)]. To zahrnuje nezbytnost zjištění, s jakým záměrem byla informace žadatelem vyžádána, popř. jak s ní bude naloženo, a zejména, zda informace přispěje k diskusi ve věcech veřejného zájmu. Lze jen usuzovat, že takto bude na žádost nahlíženo zřejmě v kontextu s poměry povinného subjektu nebo ve vztahu k povinné osobě či okolnostem, které se jí týkají. V tomto směru bude účel žádosti sloužit také k posouzení, jaké informace v rámci zásady přiměřenosti mohou postačovat k dosažení účelu žádosti, tedy zda postačí pouze uvést informace obecnější, nebo zda bude nutno informovat konkrétně ve vztahu ke každé z dotčených osob. Při posuzování tohoto dílčího hlediska je nutno také zodpovědět otázku, zda v odpovědi na žádost musí být použity osobní údaje, a to s odkazem na bod 50 odst. 1 preambule obecného nařízení o ochraně osobních údajů, podle kterého *zpracování osobních údajů pro jiné účely, než jsou ty,*

pro které byly osobní údaje původně shromážděny, by mělo být povoleno pouze v případě, kdy je slučitelné s účely, pro které byly osobní údaje původně shromážděny. V takovém případě není třeba právní základ odlišný od toho, který umožnil shromáždění osobních údajů. Pokud je zpracování nezbytné ke splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu či při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce, mohou být v právu Unie nebo členského státu určeny a vymezeny úkoly a účely, pro které se další zpracování považuje za slučitelné a zákonné. Další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely by mělo být považováno za slučitelné zákonné operace zpracování. Právní základ pro zpracování osobních údajů podle práva Unie nebo členského státu může rovněž posloužit jako právní základ pro další zpracování. S cílem zjistit, zda je účel dalšího zpracování slučitelný s účelem, pro který byly osobní údaje původně shromážděny, by měl správce, po splnění všech požadavků na zákonnost původního zpracování, vzít mimo jiné v úvahu jakoukoliv vazbu mezi těmito účely a účely zamýšleného dalšího zpracování, kontext, v němž byly osobní údaje shromážděny, zejména přiměřená očekávání ohledně dalšího použití osobních údajů, která mají subjekty údajů na základě svého vztahu se správcem, povahu osobních údajů, důsledky zamýšleného dalšího zpracování pro subjekty údajů a existenci vhodných záruk jak během původních, tak během zamýšlených dalších operací zpracování.

23. S prvním kritériem souvisí i posouzení toho, zda se *informace týká veřejného zájmu* [kritérium ad b)]. U tohoto kritéria lze předpokládat, že to nejpravděpodobněji může být zájem o činnost povinného subjektu či poměry v něm nebo porovnání s poměry jiných obdobných subjektů. Z obsahu žádosti, podané žaloby ani spisu nevyplývá, že by žalobce uvedl důvody podání žádosti, z kterých by správní orgán mohl zjistit to, k jakému účelu mají být požadované informace užity a v čem veřejný zájem spočívá ve vztahu k povinné osobě.
24. Dalším, zcela novým kritériem nastíněným Ústavním soudem, se stala, doposud pro soudy nerelevantní, *role žadatele* [kritérium ad c)]. Žádosti žalobce neobsahují žádné zmínky nebo skutečnosti o osobě žalobce. Nelze tedy bez dalšího poznat, jakou úlohu při vyžádání informace žalobce plní ve vztahu k veřejnosti ve smyslu nálezu Ústavního soudu. Aby mohla žalovaná, popř. prvostupňový orgán (povinný subjekt) dostat závěrům nálezu Ústavního soudu, je třeba, aby měla k dispozici indicie, které jí umožní provést test proporcionality ve shora uvedeném rozsahu, vymezeném nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16. Konkrétně bude nutno nejprve vyzvat žalobce k doplnění žádosti o údaje, které povinnému subjektu umožní postupovat v souladu s citovaným nálezem Ústavního soudu.
25. K poslednímu bodu testu proporcionality – *existenci a dostupnosti* informací [kritérium ad d)] – městský soud uzavírá, že s hledem na obsah požadovaných informací je nepochybné, že povinný subjekt je k dispozici, alespoň v nějaké formě, byť v různých dokumentech, má, resp. musí mít v rámci své pracovně právní a účetní (mzdové) evidence.
26. Při provádění testu proporcionality vezme žalovaná, popř. prvostupňový orgán na zřetel, že z výše citovaných argumentů nálezu Ústavního soudu vyplývá, že musí být splněny všechny podmínky testu proporcionality kumulativně, neboť pokud nejsou splněny, není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti vyplývající z čl. 17 odst. 5 Listiny.
27. Z uvedených důvodů a rozsahu skutečností, které je k žádostem žalobce na základě nálezu Ústavního soudu zapotřebí zkoumat, nepostačují dosavadní podklady správního řízení ani

dosavadní argumentace žalované v rozhodnutích. Městský soud proto v rozhodnutích žalované postrádá přezkumnou argumentaci k testu proporcionality z hlediska ochrany soukromí a osobních údajů dotčených osob, kterým by porovnal dotčená základní práva *ve smyslu kritérií vytyčených Ústavním soudem v jeho nálezu* a vyhodnotil, zda lze a v jaké přiměřené podobě žalobci požadované informace poskytnout.

28. Na základě shora popsaných důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná. Napadené rozhodnutí proto ruší bez jednání pro vady řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť absence testu proporcionality při posouzení předmětné žádosti žalobce o informace je vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Zároveň podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. městský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, jímž bude žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Na základě aktuální judikatury a nově vymezených kritérií při aplikaci principu přiměřenosti městský soud v nyní posuzované věci neměl podmínky k tomu, aby přímo podle ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodl o povinnosti žalované požadované informace poskytnout, neboť spisový materiál tohoto povinného subjektu k nově vytyčeným kritériím neposkytuje náležitou oporu. V souzené věci zbývá došetřit řadu skutečností, které by přispěly k posouzení kritérií, nově vymezených Ústavním soudem pro účely aplikace ust. § 8a a § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

IV. Posouzení nákladů řízení a důvod přednostního projednání a rozhodnutí ve věci

30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s, podle kterého má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce, který není právně zastoupen, měl ve věci úspěch, proto mu městský soud přiznal náhradu jeho nákladů řízení. Přiznané náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. října 2019

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu